

Del af Vejlbyfolk og Skibberupper. Dagens københavnske Gæster og den norske Digter var allerede for en Timestid siden taget til Stationen for at naa Toget, og ogsaa de mere fjerntboende af Følgets Deltagere var lidt efter lidt kørt bort.

Der saaes dog ogsaa fremmede Ansigter i Forsamlingen, og navnlig var der ét — et ungt, blegt og fyldigt, med et mistænksomt Blik og brede, kraftige Læber — der tiltrak sig almindelig Opmærksomhed. Det tilhørte den meget omtalte Kapellan Ole Madsen, en Husmandssøn ovre fra Vestjylland, der i den sidste Tid var bleven Folkesagens store Haab. Han stod med Hænderne paa Ryggen og talte med Væver Hansen, iført lange, sorte Klæder og en flad, sort Hat, der gav ham en vis Lighed med en katolsk Præst.

Da Emanuel sammen med Hansine og Ane naaede Højen, stod der allerede en Mand oppe ved Stenen og talte til Forsamlingen. Det var en lille Oldingeskikkelse med et langt, snehvidt Skæg, der groede ned fra hele Ansigtet, saa man af dette kun saa' et Par mørke Øjne og en stor, kroget Næse.

Hans Stemme var saa svag, at endog de nærmest staaende havde opgivet at høre efter, hvad han sagde; men man kunde se paa ham,